

Jan Antonín Duchoslav a Klára Stibůrková

Antoníne, v loňském roce se pro vás udály nejméně dvě významné události – 18. prosince měl premiéru očekávaný film Sněženky a machři po 25 letech a 22. srpna jste se oženil se svojí přítelkyní Klárou Stibůrkovou. Měl jste trému v roli ženicha?

Antonín: Měl, ale ne z role ženicha. Velmi těžce jsem nesl všechny ty věci kolem svatby. Ale to už je všechno za námi, teď mám trému z role otce.

Víte, co se vám narodí?

Klára: Nevíme, necháváme se překvapit. Lékařům jsme zakázali cokoliv sdělovat, i když to bylo těžké a fakt se snažili nám to mermocí říct a i nějaké náznaky byly...

Antonín: Já jsem trochu z Kláry informace loudil.

Klára: My nesmíme ani naznačovat!

Kláro, vzpomenete si, kdy a jak vás Antonín požádal, abyste se stala jeho ženou?

Bylo to moc hezké a překvapivé. Antonín přišel z divadla, romanticky poklekl, vyndal prstýnek a požádal mne o ruku. Slza mi ukápla a padlo tam ono – ANO.

Kde jste hledala inspiraci na svatební šaty?

Chtěli jsme menší, příjemnou svatbu, takže šaty měly být původně z půjčovny. Nakonec jsem dostala referenci na salon, kde dobře šijí. Tam jsem našla ty své, jednoduché, romantické, dokonce i na mě, v pátém měsíci.

Máte je schované?

Zatím ano. Ale jestli to vydržím, koukat na ně celý život...

To možná záleží i na vás, Antoníne, jaký budete manžel a tedy s jakou láskou bude paní Klára pohlížet na ty šaty...

Antonín: Já jsem od prvního dne po svatbě v podmínce, moc velké šance si nedávám... Klára si také nechala svoje dívčí jméno, nebude ho přeci každý rok měnit...

Klára: Hlavně šlo o moji advokátní praxi. Nejde o to, změnit těch pár papírů a vizitek, ale moji klienti i soudy by byli zmatení... Takže jsme to vyřešili takto. Mně jednak ubýly starosti a byl to pro mne klidnější a příjemnější vstup do manželství. Jsem samostatná, teď být najednou vdaná a ještě měnit jméno a celý život... :) Byla jsem z toho pravda trochu nespá. Definitivní rozhodnutí padlo až před svatbou, zklidnilo mne to a jsem za to rozhodnutí ráda.

Antonín: Tím, že sis nezměnila jméno, tak sis v životě nezměnila vůbec nic. Místo toho, aby ti doma posluhovala maminka, tak máš teď mě :)

Klára: Je pravda, že svět je dneska plný soběstačných, mladých žen, které nevidí jediný důvod, proč by se měly podřizovat jen pro to, že se vdaly... pro mladíky bohužel. Holky chtějí spolupráci. Jednou budu vděčná tvé mamince, jak tě vychovala, hezky k rovnoprávnosti. Teda jestli bude naše spolupráce taková, jak od Antonína slyším :)

Antonín: Zatímco před dvě stě lety bylo na tom robustně stavěném chlapovi ulovit kance, aby bylo doma co jíst, žena udržovala komunikaci uprostřed rodiny, ale i rodu. 80 000 let se chlapi učili lovit a ženy komunikovat. A teď, během dvou set let, se společnost změnila z lovecké na komunikační. A my chlapi jsme úplně mimo. Doba nahrává ženám, ať už v dobrém nebo špatném. K čemu nám je lovecké umění, když si můžu pro kus žvance skočit na roh do supermarketu?

Svatební noc jste strávili v hotelu Karlov v Benešově. Proč právě tady?

Klára: Celý Karlov je výjimečné místo. Stojí tu také historická budova, jedna z nejstarších v Benešově, do které jsem osm let chodila na základní školu. Nahlížela jsem vždycky přes plot na ty staré domy opodál. Bylo to skoro jako tajuplná Trnkova Zahrada. Nikdy by mě nenapadlo, že jednou tu bude stát hotel, na jehož výstavbě se bude podílet celá naše rodina, ostatně i Antonín.

Kdy vznikla myšlenka oživit a zrestaurovat Karlov?

Klára: Můj otec je stavař a také velký benešovský patriot. Chtěl chátrající místo na Karlově zvelebit. V původním záměru byla rekonstrukce starých objektů na kavárnu a antikvariát. Oslovili jsme pana architekta Lábusa. Pak jsme jednoho dne před Vánoci našli v novinách upoutávku, že Ministerstvo pro místní rozvoj vypisuje soutěž o přidělení dotace na stavby v oblasti cestovního ruchu, nadregionálního významu. Tehdy jsme se rozhodli postavit tu hotelové zařízení komorního specifického charakteru. A snad se nám to i povedlo, protože hotel Karlov aktuálně získal první místo v soutěži „Nejlepší z realit – Best of Reality 2008“, v kategorii hotelů, a to za harmonické spojení místa, historických budov s novostavbou a zajištění vysokých nároků hotelových hostů.

Stává se, že se na svatbách odehraje nenadálá událost, na kterou se po letech vzpomíná. Ženich založí v rozrušení snubní prstýnky, přijede nezvaný host... Potkalo něco podobného i vás?

Antonín: I potkalo.

Klára: První bylo, že Antonín nemohl najít kravatu. Všichni jsme začali poletovat, nic jsme nenašli. Záchrana přišla v podobě mého otce – poskytl jinou náhradu.

Našel jste ji?

Antonín.: Před měsícem, v Praze.

Klára: Kravata se tedy vyřešila. Oblékla jsem se do svatebního a chtěla sejít dolů mezi hosty. Jenže mi chyběly svatební střevíčky. Začala velká shánka. Deset minut do odjezdu a boty stále nikde. Nezbylo než obléknout si ze zoufalství letní sandály, ke střibrným šatům okopané béžové – trochu peklo. To už jsme si v rodině výrazně přestávali rozumět a zbyvalo pár minut. Stalo se neuvěřitelné a boty se ještě v té vypjaté situaci našly. Kdo za ten zmatek mohl – samozřejmě nevěsta. Měla jsem je v kufru svého auta a přísahala bych, že jsem je nesla dovnitř. Věděla jsem přesně, kam jsem je večer předtím uklidila.

Antonín: Poslední bylo, že jsem Kláru nemohl nasadit snubní prstýnek. Přeci jen, pátý měsíc těhotenství, poledne, horko... Už to trvalo takovou tu chvíli, kdy se začínají všichni ošivát, nakonec pomohla klasická lidová metoda.

Libánky, už jen to slovo je velmi láskyplné, vy jste je strávili v Toskánsku. Jaké byly?

Antonín: Úžasné. Všechno proběhlo hladce, to nejhorší jsme už měli za sebou.

Klára: Já jsem byla ze všeho tak unavená, že jsem ani neměla sílu se hádat, takže opravdu romantika. Na romantiku ve dvou to nebylo, takže jsme byli s našimi dobrými přáteli. Večery jsme trávili ve společnosti nejbližších, dobře jsme jedli, cestovali...

Kláro, vy jste právnička a Antonín herec, mohlo by se zdát, že to jsou dva odlišné světy. Jak se vám daří skloubit je dohromady?

Klára: Nejhorší by bylo, kdyby byli doma dva úředníci. Já nejsem jen ten naprosto solidní typ, je ve mně kus bohéma. A Antonín už není zas až takový větroplach, takže je to příjemné.

Antonín: Určitě je to výhoda, na rozdíl od Kláry nemám pevnou pracovní dobu, kromě divadla. Což nám doufám umožní dobře se podělit o péči o děti.

Klára: To je pravda, herci nic nedělají, mají spoustu volného času, takže se budeš moct starat o domácnost. Teď žertuji.

Antonín: Ale já si to píšu!

Klára: Uvidíme za rok, jak jde pragmatik a větroplach dohromady.

A co domácí práce?

Antonín: Po dvanácti měsících společného života vím, že je to v pohodě, že všechno zbude na mě. Už nejsem nejmladší, něco jsem v životě zažil, umím

se o sebe postarat, maminka mě to naučila. Nemám problém prát, žehlit, nakupovat, sice mě to nebaví, ale dělám to. A když tyhle činnosti nemám rád já, proč by je měla mít ráda moje žena. Umím si představit, že poprosím, že dneska nemůžu, ale nedovedu si představit, že bych uklid a spol. nechal na Kláru, až se vrátí večer z práce.

Klára: Sestra má tři děti, takže vím, co péče o děti obnáší. Ale zvládli to všichni, zvládneme to snad taky.

Jaké jsou vaše další plány do budoucna?

Klára: Já to mám jednoduché. Chci být šťastná v manželství, mít dvě děti, takže si musím když tak někoho najít (smích).

Antonín: Takže Klára si bude hledat nějakého fajnového sportáka, aby měla fajnové hezké děti a už ne se mnou, s ušatcem. A můj plán je s tím úzce svázán, budu se trpělivě starat o domácnost a čekat, jak to dopadne.

Klára: Budeme se snažit skloubit práci a rodinu.

Antoníne, budete u porodu?

Antonín: Já jdu k porodu omdlít, na to jsem předem upozornil.

Klára: Bylo mu špatně i u operace psa.

Antonín: A to bylo jenom obyčejné štítí.

Klára: Takže si tam asi vezmu asi toho fajnového sportáka :) Ale neboj tatko, já tě když tak podržím.

Antonín: K porodu ano, samozřejmě, vždyť je to zlomová událost v životě. Mám teď točit film na Slovensku a jeden z důvodů, proč se začátek odložil na únor je, abych tady byl s Klárou.

